

Verkondiging – DLN-professieviering – Zwolle, 28 oktober 2018

Mensen van God,
het verhaal over de profeet Elisa is een merkwaardig verhaal.
Wat bezielt Elisa?
Misschien kwamen we bij de voorbereiding van deze viering
wel juist uit bij dit verhaal vanwege die vraag.
Wat bezielt je? Wat is belangrijk voor je, en wie of wat bepaalt dat?
Wat brengt degenen die vandaag professie doen als lekendominicanen
of hun professie bekrachtigen tot die stap?

In gesprek met de vier mensen die vandaag hun professie doen,
met Baukelien die haar professie gaat bekrachtigen,
kwamen verschillende werkwoorden naar voren
die aangeven wat hen beweegt:
zoeken, aansluiten, leren, verkennen, openen...
Het trof me hoe zij die woorden meteen plaatsen rond andere termen:
studie, gebed, vieren en gemeenschap, verkondiging.
Die woorden noemen we om goede redenen
de pijlers van dominicaans leven.

Hoe zinvol het ook is om naar elk van deze pijlers afzonderlijk te kijken,
misschien is het zinvoller te kijken hoe je ze met elkaar kunt verbinden.
Vaak studeer je individueel, bid je alleen,
bereid je in je eentje een overweging voor.
Als studeren, vieren, bidden, verkondigen en samenzijn
bij elkaar komen, ontstaat er meer dan de som van de delen.

Een voorbeeld: in Utrecht maak ik deel uit van de Andreasgroep van lekendominicanen
die rond de Dominicuskerk twee keer per maand samenkomen,
niet alleen voor onze plannen rond deze plek,
maar om samen te vieren, samen te eten,
regelmatig stil te staan bij bijzondere teksten,
een documentaire of een tentoonstelling.
Een aantal van ons geeft elke vrijdagochtend vorm aan een wereldwake,
maandelijks werken we mee aan vespers met bijzondere muziek voor de getijden.

Zo'n manier van samenkomen,
geeft adem voor de lange duur,
om niet enkel in actie te zijn, maar je ook te bezinnen,
lief en leed te delen, en vooral ook in het hier en nu bijeen te zijn.
Ik ervaar dat het ons goed doet en ons sterkt
om ook naar buiten te treden.

Vandaag zijn we hier vierend bijeen
omdat daarin zoveel samenkomt:
een feestelijke aanleiding,
onze eigen vragen en ervaringen, anderen met hun leven,
teksten uit de Schrift, een bonte veelheid...

We wenden als gemeenschap tot de Ene
die heeft gesproken “Ik zal er zijn”:
ongrijpbaar, radicaal anders, groter dan wijzelf,
en toch nabij en aanwezig.
We reiken naar wat meer is dan we zelf kunnen zien.
En waarom dan? En waartoe?
Hopelijk voorbij aan vragen van nut en economie.
Iemand bad er onlangs heel treffend om:
om inzicht in het heil, om uitzicht op het Koninkrijk.

Zó maakt het uit hoe je naar de lezing van vandaag kijkt
Elisa nam de profetenmantel van Elia over,
maar met die mantel verkreeg hij niet
als een soort Harry Potter allerlei soorten kracht.
De mantel is meer een blijk van vertrouwen in de toekomst.
Net zoals Elia zal Elisa een weg gaan
met bochten en hellingen,
met grote daden, maar soms ook uitgeput,
soms haast de weg kwijt, toch steeds zoekend naar de Ene.

In het gesprek met de vrouw die Elisa onderdak biedt,
valt het op hoe de profeet haar niet rechtstreeks
de vraag stelt hoe hij haar kan helpen.
Hij vraagt het – voorzichtig! - via zijn dienaar Gehazi.
Met haar antwoord: “Ik leef te midden van mijn eigen volk”,
wil ze niet zeggen dat haar eigen volk vóórgaat,
maar dat zij zich niet erboven wil verheffen.
Bij hen voelt ze zich thuis en veilig,
ze wil haar leven in hun midden leiden.
Toch wil Elisa graag iets voor haar doen.
En opnieuw steunt hij op Gehazi:
Die weet dat de vrouw eronder lijdt dat ze geen zoon heeft.
Kinderen hebben betekent in bijbels Israël toekomst hebben.
De belofte van een zoon doet toekomst ontstaan,
schept perspectief op nieuw leven,
op zorg en bescherming
als zij en haar man zelf niet meer alles kunnen.

Ook voor ons is dit verlangen om toekomstgericht te kunnen leven zo herkenbaar:
we willen het leven aanvaarden zoals het zich aan ons voordoet,
maar niet meer geheel alleen of in een los verband.

Met onze verbintenis aan de Dominicaanse Lekengemeenschap Nederland,
met de professie die lekendominicanen wereldwijd doen,
verbinden we ons aan een orde
met als bijzondere taak verkondiging in woord en daad voor het heil der zielen.
We doen dit vanuit onze plek in de wereld, in het gewone leven,
al wonen we soms dichtbij een dominicaanse plek.
Een aantal van ons woont in streken
waar amper katholieken wonen of waar de orde er niet meer is.

Des te sterker weegt dan het vormen van een daadwerkelijke gemeenschap,
door betrokken te zijn op elkaar,
mee te leven, belangstelling te tonen.
Wij hopen en vertrouwen erop,
dat er een kracht is die je draagt
als je je daaraan toevertrouwt.

Angela, Antoinette, Marja en André markeren met hun professie
dat zij hun weg willen voortzetten als mensen
die zich verbinden met anderen die bewogen als zij willen leven.
En Baukelien markeert vandaag dat zij voortgaat op de ingeslagen weg.

Elke professieviering roept bij mij weer de vraag op
of en hoe we het ook waarmaken als lekendominicanen.
Het vertrouwen van nieuwe mensen bemoedigt ons,
spoort je aan om te blijven speuren naar tekenen van hoop,
om bewogen te worden door wat anderen raakt
en in de wereld gebeurt.

Een goede vriend noemde de dominicanen ooit niet zozeer predikheren,
maar gespreksheren!
Dat vraagt om aandacht en echt luisteren.
In een echt gesprek ontstaat een ont-moeting,
voorbij aan het eeuwige moeten,
voorbij aan schijnbaar vaste vormen.
Daarin krijg je zicht op wie en wat er werkelijk toedoet,
deel je elkaars vreugde, verdriet en gemis.
Zulke gesprekken verwonderen je en stemmen je dankbaar,
laten je dromen van een toekomst waarin we het wagen
om waarachtig te leven van wat komt.

Lossen we als lekendominicanen vanuit onze verbintenis,
met onze leefwijze en verbinding met mensen dan alles op?
“Thans wandel ik vrij voor Gods aanschijn, in het land waar de levenden zijn”.
Dat antwoord in Psalm 116
geeft minstens een richting aan waarin we willen zoeken,
in verbinding met anderen die waarachtig willen leven,
zoekend naar en vragend aan de Ene en Levende.

In dat licht willen we staan en gaan,
als verkondigers van de Levende,
als daders van het Woord, zoals de brief van Jacobus het zegt,
bijeën als gemeenschap, met vriend en vreemde,
erop vertrouwend dat de Eeuwige ons daarin tegemoet komt.
Zo moge het zijn.

Otto Vervaart, lekendominicaan